

OIALDUN ONTZIAN

Oialdun ontzian zoaz
ederrik, ene maite;
alan be, ur gaiñez berezi
ez, geiegi etzaite.

Ain urrutitik ez dakit,
ez dakit, izar izun,
nire antsiaren otsa
artzen ete daustazun.

Lar eguratsia zara
aruntz beti, bai, aruntz;
zatoz gaur, antxeta bizkor,
ni naukazun ertzeruntz.

Ez, arren, bota aingurarik,
itxi azke oialak...
Zabala dozu itxasoa,
euri antza dau goiak.

Jolasle zabiltz txairo,
baiña, eneño!, ugarriz
daukazu azpia osoz,
zu atzi nairik gutziz.

Kaio lez eda egoak,
ta erdu ur ertzera,
gozarturik egaren
zidarrezko ots leunera.

Zugatzak izarra beste
opa zaitu biotzak;
biok, bizitza abestuz,
ux daiguzan izotzak.

Zatoz, bai, etzaitez muker,
zatorkit biotzera...
bi-biok bizi gaitazan
barne arnas batera.

ZARPAILDUA

Min dot, ai!, atzotik, min errai azpian:
begiai darie negar-ur garratza,
ai-eneka, intziraz aitu yat biotza...
Ta zugaitik, ele, nozu ler-zorian.

Griñak ixil, bare; arrats-il otzana...
Ez dot, ez, oraingoz beztunik barrun:
txori, aize, argi dodazala lagun,
ames-zale nabil zelai musker barna.

Zer dakust aurrean? Jauregi zar urdin!
Izuak arturik, mozkortua iduri,
ixil-zirkinpean ara noa urduri:
ez nik iñoiz izan alako jakin-min!

Ezker-eskoi so, ta eder-apain utsez;
oro sasi ta lar, joanaren usain,
oro aztarna zar, ontzak orrua gain;
ereiñotza soilki oraindik orriez.

Sutondoan, noski, ba ete berorik?
Zalantza bizian, barnera nadin sar...
An be, baiña, kirats, erdoi ta saguzar,
nainun ugari da ekaitz mozkin baitzik.